

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobců: a) M. Z. st., nar. „X“, bytem „X“,
b) Šárka C., nar. „X“, bytem „X“,
c) M. Z. ml., nar. „X“, bytem „X“, zastoupený M. Z. st.,

proti

žalovanému: Státní pozemkový úřad, odbor metodiky a řízení pozemkových úprav,
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: Obec Nové Dvory, sídlem Nové Dvory č. p. 5, PSČ 413 01

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. SPU 365627/2015,
sp. zn. 2RP9074/2015-202001,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Původní žalobkyně V. Z., zesnulá dne „X“, naposledy bytem „X“ (dále jen „původní žalobkyně“), podala společně se žalobci a) až c) žalobu ke zdejšímu soudu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. SPU 365627/2015, sp. zn. 2RP9074/2015-202001, vedenou pod sp. zn. 15 A 127/2015. Po úmrtí původní žalobkyně byla její věc vyloučena

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k samostatnému projednání pod sp. zn. 15 A 177/2016. Usnesením zdejšího soudu ze dne 5.10.2017, č.j. 15 A 177/2016-23, byli procesními nástupci původní žalobkyně ustanoveni žalobci a) až c).

2. Původní žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“), zamítnuto její odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, Pobočky Litoměřice (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 1. 2015, č. j. SPU 623538/2014, jímž byl schválen návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Nové Dvory u Doksan. Dále bylo rozhodnuto podle § 60 starého správního řádu, že se odvolání žalobce c) zamítá jako opožděné.
3. V žalobě uvedla, že jako zásadní vnímá nezákonnost rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího, neboť byl porušen § 9 starého správního řádu o vyloučení podjatého pracovníka správního orgánu z projednávání a rozhodování věci. Po téměř celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně vystupovala za tento orgán Mgr. J. D., coby vedoucí pobočky Litoměřice. Tato pracovnice vydala a podepsala i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 1. 2015. Následně pak tatáž osoba podepsala průvodní dopis ze dne 5. 8. 2015, kterým žalovaný zaslal napadené rozhodnutí. V tomto přípise je uvedena jako zástupkyně ředitele odboru metodiky a řízení pozemkových úprav. O porušení zákona musela Mgr. D. vědět, neboť pozemkové úpravy v katastrálním území Nové Dvory byly správním orgánem I. stupně řešeny téměř 20 let.
4. K meritu věci uvedla, že oba správní orgány se zjevně nezabývaly všemi námitkami, které se týkaly jednotlivých pozemků. Původní žalobkyně mohla dosud své pozemky řádně obdělávat, užívat je, a aniž by k tomu byl jakýkoliv rozumný důvod, v důsledku navrhovaných pozemkových úprav má mít pozemky rozmělněné na řadu menších, rozmístěných porůznu v katastrálním území, v některých případech bez samostatné přístupové cesty. Jako příklad uváděla pozemek, který byl v důsledku regulace vodního toku Čepel v šedesátých letech minulého století rozdělen vodním tokem na 2 části, které byly spojeny opět mostkem a nyní pozemkové úpravy tento pozemek opět nepřístupným. Jako důkaz navrhla snímky katastrální mapy z roku 1962 a uváděla, že čáry mezi vnitřním a vnějším obvodem pozemkových úprav, vedené podle břehu potoka, jsou nesprávné a původní žalobkyně došla k újmě zábořem jejího pozemku a ani touto námitkou se napadené rozhodnutí nezabývalo. Původní žalobkyně chtěla zachovat původní stav a nikdo nevysvětlil, proč a z jakých důvodů dochází k dělení a přesunu jejich pozemků.
5. Původní žalobkyně dále namítla, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť fakticky absentuje uvedení konkrétních úvah správního orgánu. Není zdůvodněno, které skutečnosti, na základě kterých provedených důkazů a proč vzal žalovaný za prokázané, či neprokázané, a jaké závěry z nich vyvodil. Dále napadenému rozhodnutí vytkla, že vůbec nehodnotí, zda navrhované úpravy jsou v souladu se zákonem č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“). Nijak není odůvodněno, proč bylo k pozemkové úpravě přistoupeno, jaké jsou její konkrétní cíle a účel a čím konkrétně vytváří podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V napadeném rozhodnutí není veřejný zájem nijak konkrétně specifikován, a opět je tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné. Proč správní orgán konstatuje, že souhlas vyslovila absolutní většina dotčených vlastníků, a tedy je přípustné, aby bylo přistoupeno k řešení, které je pro jednotlivce v menšině nevýhodné, místo toho, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konkrétně odůvodnil navrženou úpravu, není jasné.

6. K plánu společných zařízení původní žalobkyně uvedla, že byly ke zřízení přístupové cesty využity nikoliv pozemky státní či obecní, ale pozemky v jejím vlastnictví, ač je k dispozici i státní pozemek. Konkrétně jde o použití části pozemku par. č. „X“, původně parcela č. „X“, na přístupovou cestu k jiným pozemkům, když ke stejnému účelu může být zřízena přístupová cesta vedle koryta potoku Čepel, kde je právě vhodný prostor a na rozdíl od jejich orné půdy je pro přístupovou cestu mnohem vhodnější. Nelze pominout, že pozemek parc. č. „X“ byl dne 26. 10. 1998 vytyčen, digitalizován a předán majitelům s tím, že s hranicí parcely byli seznámeni sousedi, kteří bez námitek stvrdili podpisem její průběh, avšak cesta k parcelám podepsaných sousedů přes parcelu „X“ je chybně navržena. Cesta je 8 m i více široká a nesmyslně navyšuje plochy sousedních parcel. Ze sdělení starosty obce vyplývá, že cesta není nutná ve veřejném zájmu, přístupová cesta může vést přes pozemky vlastníků stejně jako dosud. Navrhované pozemkové úpravy odebírají polovinu pozemků, které tvoří nájezd na vybudovaný mostek přes potok Čepel. Právě proto původní žalobkyně navrhovala změny projednat přímo na místě v terénu, kde by byl stav zřejmý. Pokud žalovaný namítal, že toto je věc vztahů mezi správním orgánem I. stupně a zpracovatelem a on toto nemůže k odvolání řešit, nelze s tím souhlasit. Právě toto byl důvod, proč původní žalobkyně své odvolání podávala. S obdobnými problémy se původní žalobkyně setkávala i u ostatních parcel řešených v rámci pozemkových úprav zapsaných na LV č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“.
7. Žalovaný pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí poukazoval na zachování povolených odchylek od původní výměry, ceny či vzdálenosti pozemků a přitom se nezabýval tím, zda konkrétní navrhované změny jsou v souladu s účelem pozemkových úprav. Nezabýval se řádně námitkami původní žalobkyně o nezajištění dostupnosti jí nově navrhovaných pozemků, bez čehož není možné pozemkové úpravy schválit. To se týká přístupnosti pozemků parc. č. „X“, „X“ a „X“ v lokalitě původní parcely č. „X“. Žalovaný tvrdí, že návrh byl schválen 98,23% vlastníků výměry pozemků řešených o pozemkových úpravách. To však nebylo prokázáno.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru nedošlo k porušení ust. § 9 starého správního řádu, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo podepsáno ředitelem odboru Mgr. M. G., nikoliv Mgr. J. D., která se nepodílela na vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Mgr. J. D. je podepsána pod průvodním dopisem ze dne 5. 8. 2015 k žalobou napadenému rozhodnutí, jímž žalovaný pouze oznamuje zaslání rozhodnutí.
9. Dále žalovaný uvedl, že se oba správní orgány zabývaly námitkami k jednotlivým pozemkům. Správní spis správního orgánu I. stupně obsahuje doklady z projednání návrhu nového uspořádání pozemků, včetně projednání námitek k vystavenému návrhu, jak je i citováno v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 4 až 6. Rovněž se žalovaný zabýval námitkami ke konkrétním pozemkům, a to na straně 8, 9, 10 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Přístupnost pozemků je zajištěna z prvků plánu společných zařízení či přes pozemky téhož vlastníka. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že s původní žalobkyní probíhala opakovaná jednání, která však nevedla ke vzájemné shodě mezi jejími požadavky a požadavky a potřebami dalších účastníků řízení a současně s požadavky na zachování veřejného zájmu, v němž jsou prováděny pozemkové úpravy. Projednání připomínek či námitek však neznamená, že jim musí být vždy vyhověno. Proto došlo v důsledku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nemožnosti najít společné řešení k novému uspořádání pozemků ke schválení jedné z projednaných variant.

10. Původní žalobkyni bylo vysvětleno, z jakého důvodu nemohl být u jejího vlastnictví zachován původní stav, a to konkrétně na straně 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde je citováno ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách, který jednoznačně definuje náplň pozemkových úprav a veřejný zájem, který lze i ze žalobou napadeného rozhodnutí dovodit.
11. Žalovaný má dále za to, že jeho žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť uvedl jak právní předpisy, které byly v odvolacím řízení použity, tak podrobně prozkoumal a odůvodnil zjištění prvoinstančního řízení. Zároveň se zabýval jednotlivými odvolacími body a na základě jejich vyhodnocení vydal žalobou napadené rozhodnutí.
12. Na prvky plánu společných zařízení, a to konkrétně přístupovou cestu, nebyly použity pozemky původní žalobkyně, ale státu, což bylo vysvětleno na straně 11 žalobou napadeného rozhodnutí, která navazuje na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí. K přístupnosti pozemků parc. č. „X“, „X“, „X“ se žalovaný vyjádřil na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Všechny pozemky jsou přístupné z prvku plánu společných zařízení nebo z pozemku téhož vlastníka. Žalovaný si v odvolacím řízení ověřil, že doklady o procentu schválení návrhu jsou součástí spisové dokumentace orgánu I. stupně a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl již pouze celkovou sumu souhlasu vlastníků pro návrh ve výši 98,23% celkové výměry pozemků zahrnutých do pozemkových úprav.
13. Osoba zúčastněná na řízení, obec Nové Dvory, ve svém vyjádření k žalobě konstatovala, že správní orgán I. stupně přerušil řízení o komplexní pozemkové úpravě do doby konečného rozhodnutí soudu o žalobě v této věci. Dále poukázala na to, že je podstatné, aby došlo k ukončení pozemkových úprav v obci Nové Dvory co nejrychleji, neboť obec je nucena pořizovat změny územního plánu v souvislosti s neukončenými pozemkovými úpravami a vznikají další zbytečné náklady. K podstatě samotné žaloby se však osoba zúčastněná na řízení nevyjádřila.
14. Při jednání soudu žalobce a) setrval na dosavadních žalobních tvrzeních a navrhl zrušit žalobou napadené rozhodnutí.
15. Pověřená pracovnice žalovaného rovněž při jednání soudu setrvala na dosavadním vyjádření a navrhla žalobu zamítnout.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Soud úvodem svých úvah konstatuje, že o žalobě žalobců a) až c) vedené pod sp. zn. 15 A 127/2015, z níž byla vyloučena nyní projednávaná věc, již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 8.7.2017, č.j. 15 A 127/2015-122. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2017, č.j. 3 As 90/2017-61, zamítnuta. Soud nemá proto důvod se od svých dosavadních závěrů odchylovat a konstatuje, že dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby.
18. Soud se předně zabýval námitkou podjatosti vůči Mgr. J. D., která měla být ve věci podjatá, neboť došlo k porušení ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu, které stanoví, že z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně.
19. Soud ze správního spisu ověřil, že za správní orgán I. stupně podepsala prvoinstanční rozhodnutí ze dne 22. 1. 2015 oprávněná úřední osoba Mgr. J. D., vedoucí pobočky Litoměřice. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015 podepsal jako oprávněná úřední osoba Mgr. M. G., ředitel odboru metodiky a řízení pozemkových úprav. V hlavičce tohoto rozhodnutí je pak uvedeno, že věc vyřizuje Ing. J. Z. Ve spise je dále založen průvodní dopis k žalobou napadenému rozhodnutí, ve kterém je pouze uvedeno, že v příloze tohoto dopisu je zasíláno žalobou napadené rozhodnutí. Tento dopis za Mgr. M. G. podepsala v zastoupení Mgr. J. D., zástupkyně ředitele odboru metodiky a řízení pozemkových úprav.
20. Ze shora uvedeného ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu vyplývá mimo jiné to, že pracovník správního orgánu I. stupně se nesmí podílet na projednávání a rozhodování té samé věci i v odvolacím řízení, čímž je zachováno dvojí nezávislé posouzení a objektivita rozhodování. K porušení tohoto ustanovení však nedošlo, neboť ze správního spisu nevyplývá, a ani to původní žalobkyně konkrétně netvrdí, že by se Mgr. J. D. podílela na věci jinak, než odesláním žalobou napadeného rozhodnutí. V daném okamžiku však byla ukončena fáze projednávání a rozhodování věci, neboť ta byla ukončena vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dne 27. 7. 2015. Ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu se však nevztahuje na doručování rozhodnutí o odvolání a další agendu správního orgánu vážící se úkonům po vydání napadeného rozhodnutí. Pokud tedy vstoupila Mgr. J. D. do řízení až v uvedeném okamžiku, nedošlo k porušení ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu. Soud tedy shledal tuto námitku nedůvodnou.
21. Další námitka původní žalobkyně obsahuje tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebylo reagováno na její odvolací námitky spočívající v tom, že nebyl důvod k pozemkovým úpravám a měl být zachován původní stav, dále, že nebylo hodnoceno, zda navrhované úpravy jsou v souladu se zákonem o pozemkových úpravách, zejména, že není specifikován veřejný zájem. V návaznosti na to původní žalobkyně namítla, že se stavem před pozemkovými úpravami byla spokojena a pozemkovými úpravami se ztíží hospodaření, a proto s nimi nesouhlasí.
22. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, neboť žalovaný srozumitelně vyjádřil svůj náhled na věc a vypořádal se i s námitkami původní žalobkyně. Žalovaný na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na účel pozemkových úprav zakotvený v ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách, uvedl, že není nutný souhlas všech vlastníků dotčených pozemků ke schválení návrhu pozemkových úprav, že přemísťování a dělení pozemků je v souladu se zákonem a vyložil i kritéria, podle nichž se zákonnost a přiměřenost pozemkových úprav posuzuje. Žalovaný postupně vypořádal vznesené námitky na str. 7 až 12 žalobou napadeného rozhodnutí a lze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatovat, že těžiště žalobních námitek leží především v nesouhlasu s výsledkem navržených pozemkových úprav.

23. Na tomto místě soud považuje za nutné vyložit podstatu pozemkových úprav, jejich účel a rozsah přezkumu správního soudu ve věci schválení návrhu pozemkových úprav.
24. Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochrany a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.
25. Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách vlastníkům pozemků navrhne pozemkový úřad nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2).
26. K tomu soud uvádí, že kritéria přiměřenosti ceny, výměry a vzdálenosti jsou uvedena v § 10 odst. 2 až 6 zákona o pozemkových úpravách.
27. Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 3/4 výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu ustanovení § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře pozemků.
28. K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, publikovaném pod č. 152/1998 Sb. Závěry uvedené v tomto plenárním nálezu se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (viz zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné a aplikovatelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech (viz usnesení ÚS ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 1305/13; ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2187/10, www.usoud.cz). Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Zcela souladně s tímto názorem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 5 A 27/2002, www.nssoud.cz, kde (opět ve vztahu k předcházející úpravě) uvedl, že: „z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“

atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami. V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 10 zákona – pozn. soudu) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“

29. Uvedené závěry byly opakovaně potvrzeny Nejvyšším správním soudem i ve vztahu k účinnému zákonu o pozemkových úpravách.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 1 As 96/2011, www.nssoud.cz, mimo jiné uvedl, že schválení návrhu pozemkové úpravy představuje zásah do vlastnického práva těch vlastníků pozemků, kteří s návrhem nesouhlasí. Podmínka přiměřenosti zásahu do vlastnického práva je splněna tehdy, jestliže nové pozemky navržené do vlastnictví těchto vlastníků splňují kritéria stanovená v § 10 zákona o pozemkových úpravách (přiměřenost kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků). Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud například i v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, sp. zn. 4 As 38/2015, www.nssoud.cz.
31. Například i v případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 127/2014 (rozsudek ze dne 7. 4. 2016), žalobce namítal, že náhradní pozemky nebyly adekvátní náhradou, neboť byly nesouvislé, umístěné ve svahu a naprosto nevhodného tvaru pro obhospodařování. Pozemkovou úpravou byl z lukrativního území vytěsněn na jeho okraj. I v tomto případě odkázal Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu (reprezentovanou například rozsudkem NSS ze dne 13. 2. 2009, sp. zn. 7 As 26/2007), ze které vyplývá, že pokud jsou dodržena kritéria ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách, který upravuje kritéria přiměřenosti původních a navrhovaných pozemků vstupujících do pozemkových úprav, nelze konstatovat, že by došlo k porušení práv vlastníků. Za takovéto situace pozemkový úřad schválí návrh pozemkových úprav v souladu s § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách a každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkových úprav musí akceptovat tento nový stav.
32. Veřejný zájem na pozemkových úpravách spočívá mj. v novém uspořádání pozemků tak, aby bylo zajištěno jejich lepší a efektivnější využití, a lepší dostupnosti, přičemž se přihlíží k zájmům všech vlastníků pozemků do pozemkových úprav zahrnutých. Zákon ovšem klade důraz na dobrovolnost směny vlastnických práv, nicméně právě s přihlédnutím k veřejnému zájmu a potenciální nemožnosti dosáhnout stoprocentní shody. To vše se promítá v požadovaném souhlasu vlastníků 3/4 výměry půdy. Co se týče náhrady v podobě přidělení pozemků nových místo původních, zvýšená ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlastnického práva oproti běžnému vyvlastnění spočívá ve stanovení kritéria přiměřenosti co do kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků v ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách (viz usnesení ÚS ze dne 21. 5. 2014, I. ÚS 1305/13, www.usoud.cz).

33. Soud konstatuje, že z uvedeného je zřejmé, že každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo odpovídajícím procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky a omezení. Jinými slovy vyjádřeno, nesouhlas účastníka řízení (zde vlastníků pozemků dotčených pozemkovou úpravou) s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jeho schválení (§ 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách), neopírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků. Kritérium vhodnosti zde tedy nehraje roli, namítají-li vlastníci, že by jiné uspořádání pozemků bylo vhodnější, například z důvodu dostupnosti, nelze se těmito námitkami zabývat, bylo-li konsenzu většiny vlastníků dotčených pozemků dosaženo zákonným způsobem.
34. Soud rozumí roztrpčení původní žalobkyně i žalobců a) až c) nad výsledkem návrhu plánu komplexních pozemkových úprav, který považují za nespravedlivý a neúčelný. Jak však vyplývá ze shora citované právní úpravy i na ní navazující judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, posuzuje se návrh pozemkových úprav celkově, tedy zda celkový výsledek vedl k lepšímu a efektivnějšímu využití pozemků a zda s ním souhlasily nejméně $\frac{3}{4}$ vlastníků výměry půdy. Pokud došlo k přijetí návrhu pozemkových úprav zákonným způsobem, nemá soud pravomoc do tohoto návrhu zasáhnout, byť by jednotlivým vlastníkům mohly pozemkové úpravy ztížit hospodaření na některých jejich pozemcích nebo by došlo k odejmutí některých pozemků proti jejich vůli.
35. Soud tedy dále posuzoval, zda se k dohodě o návrhu komplexních pozemkových úprav dospělo zákonným způsobem. Zákon o pozemkových úpravách počítá s dvojím způsobem vyjádření nesouhlasu s návrhem pozemkových úprav.
36. Podle § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách je zpracovatel návrhu povinen v průběhu jeho zpracovávání projednávat nové uspořádání pozemků s dotčenými vlastníky pozemků. Svůj souhlas, případně nesouhlas, vlastníci potvrdí podpisem na soupisu nových pozemků.
37. Podle § 9 odst. 21 zákona o pozemkových úpravách v případě, kdy se vlastník pozemku k novému uspořádání pozemků nevyjádří ve smyslu odstavce 20, vyzve jej pozemkový úřad, aby tak učinil ve lhůtě 15 dnů. Pokud se vlastník ve lhůtě stanovené pozemkovým úřadem nevyjádří, má se za to, že s novým uspořádáním pozemků souhlasí.
38. Soud ze spisové dokumentace ověřil, že většina vlastníků, a to celkem ve výměře 4209559,95 m² vyslovila souhlas podle § 9 odst. 20 a 21 zákona o pozemkových úpravách. Souhlas je proveden podpisem na Soupisu nových pozemků každého vlastníka či spoluvlastníka pod textem „Vyjádření vlastníků: Souhlasím s návrhem a umístěním pozemku i v případě, že je rozdíl proti nároku (výměra, cena, vzdálenost) mimo limit stanovený zákonem č. 139/2002 Sb.“ U vlastníků, kteří se výslovně nevyjádřili, je založen přípis s názvem „Soupis nároků a soupis nových pozemků KoPÚ Nové Dvory u Doksan.“ a přiložen doklad o doručení. Nesouhlas je evidován pouze u žalobců, jejichž celková výměra pozemků činí 83173 m². Celková výměra pozemků dotčených pozemkovou úpravou činí 4292732,95 m² a výměra vlastníků, kteří s pozemkovými úpravami souhlasili, činí tak více než 98%. Bezpochyby tak byla hranice $\frac{3}{4}$ souhlasících vlastníků požadovaná Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákonem o pozemkových úpravách naplněna.

39. Na shora uvedený výklad k povaze pozemkových úprav je možno odkázat i co do námitek směřujících proti plánu společných zařízení, které spočívají v tom, že byly využity pozemky žalobců a že by bylo možno uspořádat pozemky včetně přístupových cest lépe.
40. Jak vyplývá již ze žalobou napadeného rozhodnutí, pozemek v pozemkovém katastru parc. č. „X“ je veden na LV „X“. Po obvodu původního pozemku parc. č. „X“ byla navržena doplňková polní cesta DC 40 a výměra použitá na doplňkovou cestu byla kompenzována navýšením výměry navržených pozemků oproti nárokům žalobkyně b), a to + 2,36%. Soud v tomto postupu neshledává žádného rozporu se zákonem o pozemkových úpravách.
41. Původní žalobkyně dále namítala, že mělo být provedeno šetření na pozemcích, kterých se budou týkat pozemkové úpravy.
42. Podle § 9 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách zjišťování průběhu hranic pro účely pozemkových úprav provádí komise složená z pracovníků pozemkového úřadu, katastrálního úřadu, zpracovatele návrhu, zástupců obcí a podle potřeby i zástupců dalších úřadů. Předsedu komise a její členy jmenuje po dohodě s katastrálním úřadem ředitel pozemkového úřadu.
43. Soud ze správního spisu zjistil, že veřejnou vyhláškou ze dne 7. 1. 2010 bylo oznámeno zahájení zjišťování průběhu hranic od 8. 2. 2010. Ve spise jsou dále založeny Pozvánky na zjišťování hranic pozemků žalobců ze dne 27. 1. 2010 s doručenkami, i následná obsáhlá korespondence žalobců ke stavu pozemků a plánu pozemkových úprav, kterou žalobci aktivně vedli i v průběhu řízení o sestavování plánu pozemkových úprav. Z listiny označené jako „Jmenování komise pro zjišťování průběhu hranic“ ze dne 7. 1. 2010 vyplývá, že ředitel pozemkového úřadu jmenoval 9 členů komise, která následně prováděla zjišťování průběhu hranic pozemků v terénu.
44. Soud konstatuje, že ze zákonné úpravy nevyplývá povinnost komise pro zjišťování průběhu hranic provádět zjišťování pouze za přítomnosti vlastníků dotčených pozemků, mezi které patřila i původní žalobkyně. Ze správního spisu vyplývá, že docházelo ke zjišťování průběhu hranic pozemků v terénu, bylo jednáno s vlastníky, kteří o jednání měli zájem, a bylo aktivně reagováno i na bohaté připomínky původní žalobkyně. Soud tak ani v tomto postupu při plánování pozemkových úprav neshledal pochybení.
45. Soud neprováděl dokazování, jak navrhovala původní žalobkyně v žalobě, a to správním spisem, neboť byl referován při jednání, dále korespondencí s Mgr. D., odvoláními žalobců a) až c) a původní žalobkyně, snímkem z katastrální mapy k pozemku p.č. „X“, souhlasem Povodí Ohře s přemostěním potoku Čepel, snímkem z katastrální mapy se zakreslením přemostění potoku Čepel, fotodokumentací z místa plánovaných pozemkových úprav, neboť jsou součástí správního spisu. Dále nebylo prováděno dokazování dotazem na Českou poštu, s.p., pobočka v Doksanech a zápisem z jednání o kompenzaci v k.ú. Dolánky, neboť tyto důkazy se netýkají nároků původní žalobkyně, ale žalobce c). S ohledem na uvedené je zřejmé, že provádění navržených důkazů by bylo nadbytečné.
46. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

47. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a náhradu nákladů řízení ani nežádal.
48. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.